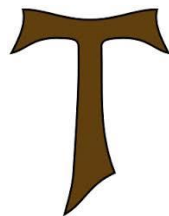

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 25

setembre 2020

núm. 236

Web: ofscat.iimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

**Cantar és propi de qui estima, de qui està alegre ...
però també de qui busca la pau i l'amor**

LA FAMÍLIA, CÈL·LULA DE LA SOCIETAT I DE L'ESGLÉSIA

REGLA, 17

*En la pròpia família visquin l'esperit franciscà
de pau,
de fidelitat
i de respecte a la vida,
i d'això procurin fer-ne el signe d'un món ja renovat en Crist.*

*Els casats en particular,
vivint la gràcia del matrimoni,
testimoniïn en el món l'amor de Crist per la seva Església.
Amb una educació cristiana simple i oberta,
atents a la vocació de cadascun dels fills,
recorrin joiosament amb ells
el propi itinerari humà i espiritual.*

QÜESTIONARI

1) ¿Què t'ha semblat més important o t'ha agradat més en aquest tema?

2) ¿Què hi has descobert per a millorar la teva vida i la de la fraternitat?

PREGÀRIA

Senyor, Déu nostre,
unitat suprema i caritat veritable;
concediu de tenir un sol cor
i una sola ànima
als cridats a viure una vida de família,
per tal de viure en pau i concòrdia
i, seguint els exemples de la Sagrada Família,
ens mantinguem en la unitat de l'amor. Amén.

Clara d'Assís, precursora de l'espiritualitat de la cura.

Missatge amb motiu de la festa de Santa Clara 2020.

Gna. Mª Carme Brunsó,

Superiora General de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

*“Estimeu sempre les vostres ànimes
i totes les vostres germanes,
i sigueu sempre sol·lícites a observar
el que vàreu prometre al Senyor”*

(BenCl 14)

Tot rellegint i meditant els escrits de Santa Clara he descobert, en el mot GUARDAR la clau d'una vida fecunda en l'esperit. Paradoxalment és el que avui s'entén com "espiritualitat de la cura" de la qual en diferents àmbits eclesials ens en parlen com un dels signes dels nostres temps. Per aquest motiu, us comparteixo la meva reflexió sobre aquest tema, amb el goig de saber-nos deixebles de qui fa 800 anys ja vivia la fecunditat d'una vida basada en la cura, arrelada en Crist pobre i crucificat. Lloat siguis, Senyor, per la nostra germana Clara!

¡PAU I BÉ!

"Cuida't! Cuideu-vos!" Una i altra vegada hem sentit aquestes expressions en els darrers mesos a causa de la pandèmia provocada per la COVID-19. Cuidar-nos per a defugir aquest virus que ha trasbalsat el planeta i ha capgirat "l'ordre" de les nostres vides i, alhora, ens ha "globalitzat" sota un concepte propi dels pobres: la vulnerabilitat. Per això, més que mai, ens cal cuidar-nos, no només en el cos sinó, sobretot, en l'esperit i la fraternitat: pregària, acollida, escolta, acompanyament... I Santa Clara en sap un munt: és el nostre espill de pobresa i fraternitat.

Tots devem recordar aquells mots, reflex de la minoritat, que Clara recull en el Testament com essència del seu llegat: **"Malgrat ésser dèbils i febles en el cos, no refusàvem cap necessitat, cap pobresa, ni feina, ni tribulació, ni ofensa o menyspreu del món, sinó que tot això ho consideràvem com una gran joia"** (TestCl 27). Sí, fràgil segons la carn però gran en l'esperit, d'ànima extensa, longànime, generosa, clement, benigna, constant enmig de les adversitats i perseverant al llarg dels temps. ¿D'on treia aquesta fortalesa interior, paciència i donació fidel i sacrificada per estimar sense mida?

La resposta, la sabem: de la contemplació del Fill a la Creu on ens estimà fins a l'extrem (cf. Jn. 13, 1). En Ell hi descobreix l'obediència al Pare i la seva manera d'ESTIMAR que l'omple i l'assossega: **"Jo els atreia cap a mi amb llaços d'afecte i amor, els acostava a la meva galta com si fossin nadons; m'inclinava cap a ells per a donar-los de menjar. Se'm commovia el cor, ple de compassió per tu!"** (cf. Os. 11, 4-8). Quin allau de misericòrdia! Tot un Déu s'inclina envers nosaltres: es commou, ens nodreix, ens apropa a la seva galta, ens atrau amb tendresa, ens cerca i ens CUIDA.

Aquesta és l'experiència de Clara, la d'un Déu fet humà en Jesucrist que es fa SERVENT i es dona per amor al ramat. D'aquí la seva ferma voluntat d'estimar des de la pobresa i la fraternitat, la qual cosa implica saber conjugar el verb CUIDAR en totes les dimensions nuclears de la seva opció de vida, que és també la nostra.

A.- Cuidar la vocació, el més preuat regal rebut de la bondat del Pare de les misericòrdies i pel qual li hem de donar gràcies contínuament (cf. TestCl 2). Cadascú sap el seu camí vocacional, les seves caigudes i la seva ofrena, però seria bo dedicar un temps personal a repassar la nostra història d'amor a l'Estimat i fer-nos conscients de la qualitat de la nostra donació a dia d'avui. ¿Tal volta descobrirem algun dèficit de cura

de la pròpia vocació? La fidelitat a allò menut és la millor mostra de l'agraïment a aquest do i als talents que ens capaciten per a viure-la.

*“Amb quant d'amor, doncs, i amb quanta dedicació de l'ànima i del cos cal que **GUARDEM** els preceptes de Déu i del nostre pare Francesc, per retornar multiplicat, amb l'ajut del Senyor, el talent rebut!”* (TestCl 18).

B.- Cuidar la relació amb Déu Pare revelat en Jesucrist:

“Transforma't totalment per la contemplació en la imatge de la seva divinitat, per tal que tu també experimentis el que experimenten els amics quan assaboreixen la dolçor oculta que el mateix Déu reserva des del principi als qui l'estimen” (3CtaCl 13-14).

Sense paraules. Hom s'imagina Clara assaborint la dolcesa de l'amor, gaudint de la trobada amb el Senyor, desitjant restar davant la presència abrusadora del sagrari, postrant-se al peu de la Creu deixant-se transformar pel dolor de l'estimació sense reserves... I jo, ¿com em deixo fer per aquest amor crucificat i oblatiu? ¿Li dono engrunes a la vida espiritual o li dedico temps i mitjans per a créixer en la intimitat amb qui es deixa trobar?

C.- Cuidar la “Dama Pobresa”, tret essencial i irrenunciable de tota opció a l'estil de Francesc i Clara: *“I així com jo he tingut sempre **CURA** i sol·licitud d'observar i fer que les altres observessin la santa pobresa que prometérem al Senyor”* (TestCl 40), així també nosaltres cuidem com un tresor el despullament, la humilitat, la senzillesa, l'austeritat i la renúncia a qualsevol possessió o seguretat personal que ens faci minvar la llibertat interior.

D.- Cuidar les germanes / els germans, escollits pel Senyor, signe profètic per al món pel testimoni de comunió: *“Hem de ser amatents a **GUARDAR** sempre les unes amb les altres la unitat en la mútua caritat, que és el vincle de perfecció”* (RCI 10, 7).

Recordem tants detalls de Clara amb les germanes: rentar-los els peus, acotxar-les a la nit, estar pendent de la salut... I, tot cor per acollir les debilitats, magnànima en perdonar, exigent i tendra en acompanyar i corregir. Oberta a l'escolta i al diàleg, les fa participants del camí que recorren unides per una mateixa vocació mitjançant el discerniment comunitari. I aquesta manera d'animar crea vincles de confiança que afavoreixen les relacions fraternes a tots nivells. D'alguna manera, aquest exemple de Sant Damià ens ha d'esperonar a la mútua estima des del servei humil, a la cura dels uns envers els altres i a *“guardar-nos de tota supèrbia, vanaglòria, enveja, avarícia, de les preocupacions i la sol·licitud d'aquest món, de la calúnnia i la murmuració, de tota desavinença i divisió”* (RCI 10, 6).

Deixem-nos interpel·lar tot mirant Clara:

- **“Jo, Clara, serventa de Crist i de les germanes pobres”** (TestCl 37). ¿meves relacions fraternes estan basades en la consciència de ser “servent” de l’únic Senyor i dels germans?

- **“I estimant-vos mútuament en la caritat de Crist, manifesteu exteriorment amb les obres l’amor que porteu en el vostre interior, a fi que, incitades amb aquest exemple, les germanes creixin sempre en l’amor de Déu i en la caritat mútua”** (TestCl 59-60). ¿M’uneixo a la xarxa de la cura mútua?

- **“I amb confiança que manifesti l’una a l’altra la seva necessitat; puix que si la mare nodreix i estima la seva filla carnal, molt més amorosament cadascuna ha d’estimar i nodrir la seva germana espiritual!”** (RCI 8, 15-16). ¿Expresso amb senzillesa les meves necessitats? Estimo i nodreixo els germans com una mare als seus fills?

I, tot plegat, només serà possible si som ànimes SILENCIOSES, és a dir, si aturem els sorolls i l’agitació de la ment, les paraules ocioses, els judicis i murmuracions, com Clara ho ensenyava a les germanes: **“Primer les ensenya a apartar de l’interior de l’ànima tot estrèpit, a fi que puguin restar ancorades tan sols en la intimitat de Déu”** (LCI 36). Si sabem viure en un silenci pregon, sabrem contemplar el pas de Déu, l’escoltarem, l’adorarem i ens prepararà per a la prudència, la discreció, la paraula encertada, l’escolta atenta dels germans, el somriure franc, la mirada amorosa... El silenci contemplatiu és font de pau i de veritable fraternitat, és la clau per a cuidar la pròpia vocació i la dels germans. Cuidem el silenci i ens CUIDAREM mútuament.

Així és com es farà present i ben viu Crist entre nosaltres; i la mútua caritat obrirà finestrals d’esperança en cadascú i en els membres de les nostres comunitats. No fos cas que per restar replegats no ens n’adonéssim que camina enmig nostre el Senyor, com els passà als d’Emaús! (cf. Lc. 24, 16). Llavors esdevindrem comunitats cuidadores, fecundades i gestionades per l’impuls de l’Esperit.

Finalment, us dic: **“Unim-nos a la seva Mare dolcíssima, que engendrà el Fill”** (cf. 3CtaCl 18), puix aquest Fill ens la lliurà a la Creu com a Mare per tal que ens guardés en el seu cor silenciós, tendre i misericordiós. Amb Ella **“GUARDEM-NOS, doncs, que, si hem entrat pel camí del Senyor, no ens n’apartem mai per la nostra culpa, i la nostra ignorància; perquè fora injuriar un tan gran Senyor”** (TestCl 74).

Tot esperant que fem nostra aquesta espiritualitat de la cura, us desitjo una molt bona festa de Santa Clara.

UNA MIRADA AGRADECIDA

Me avisaron que una persona que conozco desde hace varios años, estaba enferma: una de esas personas con la que coincidí en la labor pastoral y que, con los años, el tiempo y las circunstancias, se me había quedado en el recuerdo.

Pensé llamarla para saludarla y preguntarle cómo se encontraba. En aquellos años el teléfono móvil era poco usado y la comunicación era por el teléfono fijo. Para buscar su número tuve que acudir a una vieja agenda que aún conservo.

Hacía mucho tiempo que no usaba esta agenda y comencé a repasar los nombres de todas las personas que en ella había apuntado y descubrí los años y las personas que habían pasado desde entonces. Algunos ya habían fallecido, otros apenas recordados por algo que hicimos juntos, otros los recordaba con mucho cariño, habíamos vivido momentos delicados, problemas, en aquellos momentos difíciles y delicados de resolver, entretejidos con actividades de la parroquia unas de programación de catequesis o pastorales y otras de carácter lúdico, festivo. Unas y otras nos habían unido e, incluso, habíamos creado un sentimiento de familiaridad, pero el modo de vivir itinerante de hoy en día y las obligaciones de cada uno nos separaron. El tiempo se encargó de dejarlo en la nostalgia.

De muchos sigo sabiendo de ellos, saludándonos cariñosamente cuando nos vemos, de otros conservo una relación casual, en momentos determinados. Sólo con algunos hemos mantenido con fidelidad una amistad seria y fructifica que nació entonces y que con el tiempo hemos ido madurando. Quizá haya sido el tener inquietudes similares lo que facilitó que nos sigamos manteniendo unidos, preocupados los unos por los otros.

Entre unas experiencias y otras se va entretejiendo la vida. Algunas dejan heridas que con el tiempo nos han podido hacer crecer en la experiencia; otras ilusionantes, positivas, que nos ayudan a mantener la esperanza y caminar con ilusión. La mayoría quedan olvidadas o borrosas en el tiempo.

Gracias a las amistades que hemos mantenido, a los momentos recordados con fuerza, a los buenos consejos que hemos seguidos, incluso los viajes y las pequeñas cosas de la vida es con lo que hemos crecido y es lo que debemos seguir cultivando. De esta manera hemos pasado las diversas etapas de la vida que nos invita a preguntarnos ¿Qué nos ha quedado de cada una de ellas?

Todos sabemos que el hilo fuerte, irrompible, que ha dirigido toda esta experiencia vivida, todas las personas que hemos conocidos, todos los momentos y ocasiones que nos han servido en la vida para crecer, es el hilo de la fe que nos ha ayudado a asumir las cosas negativas, y nos ha hecho reconocer y agradecer las positivas. Es basándonos en esta fe que podemos recordar nuestra historia con una mirada agradecida.

Francisco Pesquera, ofmconv.

Mare de Déu dels Àngels i el Perdó de la Porziuncola

Fa poques hores que ha començat un temps molt especial que durarà des d'avui al migdia fins demà a mitjanit, és un do que mitjançant Sant Francesc va arribar als homes: El temps del Perdó d'Assis. De la web del lloc franciscà: *"La Porziuncola és una "porta sempre oberta" per a tots aquells (pelegrins i locals) que volen aprofitar la gràcia de Déu mitjançant l'experiència de la reconciliació. En temps de Perdó, aquesta gràcia es viu junt amb els milers de pelegrins, joves i grans, però tots desitjosos de recórrer el seu pelegrinatge, fins i tot a pocs metres, per creuar la "porta de la vida eterna" i rebre el regal de Indulgència plenària. També aquest any hi ha molts esdeveniments que ens ajudaran a entrar i viure plenament aquest temps de gràcia que marca, per a molts fidels, l'inici d'una nova vida."*

En el calendari el 2 d'agost està assenyalat com la festivitat de la Mare de Déu dels Àngels, perquè els mateixos àngels i la Mare de Déu, Reina dels Àngels, van acompanyar en aquella ocasió a Sant Francesc en l'església de la Porziuncola. L'avui majestuosa basílica de Santa Maria degli Angeli a Porziuncola, a Assis, tanca dins dels seus murs l'antiga capella de la Porziuncola, lligada a la memòria de sant Francesc d'Assis, esdevenint el mateix bressol de les ordres franciscanes. Avui, a la seva façana, es presenta un fresc que representa la institució del perdó d'Assis, de G. F. Overbek de Luebeck (1829-1830), que volia decorar aquell lloc distingit. Les voltes enfosquides, les parets austeres amb restes de frescos del segle XIV, creen un suggestiu entorn que convida a la pregària. Darrere de l'altar hi ha un esplèndid políptic, amb un fons d'or, del sacerdot Ilario da Viterbo (1393), al centre del qual hi ha representada "L'Anunciació" i als panells circumdants episodis de la vida de sant Francesc en relació sempre amb la concessió de la indulgència del Perdó.

El Sant tenia un gran amor pel lloc i va fixar "la seva llar aquí - diu S. Bonaventura a la "Llegenda Major "- per la reverència que tenia pels àngels i pel gran amor per la Mare de Crist", a qui estava dedicada l'església (Leg Maj III, 1) . El mateix *Poverello*, segons el seu biògraf Tommaso de Celano, va recomanar als frares: "Aneu amb compte d'abandonar mai aquest lloc. Si sou perseguits per un costat, torneu per l'altre, perquè aquest és un lloc sant i llar de Déu. Aquí, quan érem pocs, l'Altíssim ens va multiplicar; aquí va il·luminar amb la seva saviesa el cor dels seus "poverelli"; aquí va encendre el foc del seu amor en les nostres voluntats. Aquí, aquells que preguen amb devoció obtindran el que van demanar i els que ho profanin seran castigats. Per tant, fills meus, considereu aquest lloc, habitatge de Déu, digne de

tot honor i amb tot el vostre cor, amb una veu exultant, aquí, lloeu el Senyor "(1 Cel. 106: 503).

En aquesta humil església, antigament pertanyent als monjos benedictins de Subasio i restaurada pel mateix *Poverello*, es fundà l'Orde dels Frares Menors (el 1209). Aquí, la nit del 27 al 28 de març de 1211, Chiara di Favarone di Offreduccio va rebre l'hàbit religiós del Sant, donant lloc a l'Orde de les Clarisses. Aquí finalment va ser on Sant Francesc estirat a la terra nua, va morir, al capvespre del 3 d'octubre de 1226.

Va ser en aquest lloc sagrat, on el sant d'Assis va tenir una experiència mística especialment significativa. En una nit no especificada del juliol de 1216, sant Francesc, mentre s'agenollava davant el petit altar de la Porciúncula, immers en la pregària, va veure de sobte una llum ardent il·luminar les parets de l'humil església. Assegut al Tron, envoltat d'una multitud d'àngels, Jesús i Maria van aparèixer sota una llum brillant. El Redemptor va preguntar al seu servent quina gràcia desitjava pel bé dels homes. Sant Francesc va respondre amb humilitat: "Com que és un miserable pecador el qui et parla, Déu misericordiós, et demana pietat pels seus germans pecadors, i que tots aquells que, penedits, traspassaran els lliminars d'aquest lloc, obtinguin de vosaltres o del Senyor, que veieu els turments, el perdó dels pecats comesos ". "El que demanes, germà Francesc, és fantàstic - li va dir el Senyor - però ets digne de coses més grans i de més grans en tindràs. Per tant, acull la teva pregària, però amb la condició que demanis al meu vicari a la terra, de part meva, aquesta indulgència, "

Era la indulgència del perdó.

Per tant, a la primera llum de l'alba, el sant d'Assis, prenent amb ell només a Fr. Masseo de Marignano, es va dirigir a Perusa, on es trobava aleshores el papa. El papa Honori III, un home vell però molt bo i pietós, que havia donat el que tenia als pobres. El papa, escoltant la història de la visió des de la boca del *Poverello* d'Assis, va preguntar per quants anys hauria de ser aquesta indulgència. Francesc va respondre "no anys, sinó ànimes" i que volia " tothom que vingui a aquesta església, que es confessés i estigués penedit, que fos absolt de tots els seus pecats, de culpabilitat i càstig, al cel i a la terra, des del dia del bateig fins al dia i hora que entrarà a l'església esmentada. "

Era una petició insòlita, atès que una indulgència solia concedir-la només als que prenen la creu per l'alliberament del Sant Sepulcre, convertint-se en croats. El papa, de fet, va assenyalar al *Poverello* que "No és el costum de la cort romana concedir una indulgència". Francesc va respondre: "El que demano no és per part meva, sinó per part del que em va enviar, és a dir, nostre Senyor Jesucrist". El papa li va concedir allò que demanava. És per això que fins demà a la nit hi ha una porta oberta al perdó, per la que Sant Francesc va intercedir per tots nosaltres. A la basílica de Santa Maria degli Angeli a Porciúncula, a Assis, que tanca dins dels seus murs l'antiga capella de la Porciúncula, allà on un dia tornarem i ens deixarem acollir en la santedat del lloc.

DESCONCERT, SORPRESA I ESTUPOR

Ah!... També m'he deixat *desencís*. Sí. Crec que els termes enunciats m'afecten. Com a franciscans som: nascuts, batejats i amb un compromís de vida assolit lliurement. Vaja, que som persones humanes perquè hem nascut, cristians perquè hem rebut el bateig i franciscans perquè hem volgut assolir-ho lliurement. Una manifestació biològica, antropològica, cristiana i franciscana. Avui em cenyiré a les dos primeres, però ho faré com a franciscà. I és com a franciscà que m'ho plantejo, ho reflexiono i ho pateixo. Cada cop resto més desconcertat, sorprès i atordit. Reprenent el títol proposat.

Com tothom, estic imbuït en la circumstància en la qual estem immersos. Visc amarat en aquesta situació que a tots ens ateny i ens afecta i que a més ho fa d'una manera ineludible, no es pot fugir d'ella i t'envolta, tant si vols com si no ho vols. I el pitjor de tot és que la pateixes i t'ha fet seu.

En principi, entenc tots els avatars que ens han afectat des de la primera quinzena de marc d'enguany, 2020. Ningú s'ho esperava i si ens ho haguéssim dit setmanes, dies, hores abans, ningú no s'ho hauria cregut. Entenc el desconcert de tots aquells que de vell antuvi han hagut d'enfrontar-se a ella. Entenc que anessin perduts, desconcertats, a les palpentes. Tot era tan nou aleshores... Però... Carai... ja portem més de mig any d'experiència i se'ns veu la cua. Fins ací, al principi de tot, res a dir, ni dels ciutadans, que visqueren donant mostres d'un admirable civisme, ni d'aquells que gestionen la seva vida, perquè ho comprenc.

No puc deixar de pensar en el confinament. Per cert, més del vuitanta per cent dels parlants desconeixien tal paraula, per tant, hem augmentat la nostra cultura. Donem-ne gràcies al fet que pot ser és l'únic que ens ha aportat. Crec que s'ha estat a l'altura i s'han collit fruits importants. Hi han hagut actituds molt nobles, per part de tots, que ens han ennoblit i ens han dignificat, però a hores d'ara, humilment, penso que ho hem capgirat.

M'han defraudat els polítics. Al final han fet de la pandèmia una guerra de llances i escuts. Un eina política. S'han vist unes mostres d'insolidaritat política on la projecció futura de vots era molt més important i rellevant que les vides humanes i que el benestar social. Es tractava sempre de donar la culpa a l'altre i de dir que tot el que va malament és per culpa dels veïns. Tothom eludia responsabilitats i els causants de com anaven les coses sempre eren tercers en la discòrdia. Finalment, no podia ésser d'una altra manera, ha condit l'exemple, i com ha condit...! I així mateix s'ha fet servir aquest exemple per tots aquells que són dirigits per aquest polítics, que dit sigui de passada, entre tots hem escollit. Per això dic que també m'han defraudat els

súbdivs d'aquests polítics, el que en diríem "la demogresca", dels qual jo també en formo part, dels súbdits, no dels polítics. I socialment ens hem acabat comportant com les nostres classes dirigents. En molts casos, òbviament, no tothom, gràcies a Déu, fent gala de la mateixa irresponsabilitat i inconsciència.

¿Encara no ens hem adonat de com estem? Hem aplaudit a tot el personal sanitari i tots aquells que han estat al nostre servei, amb perseverança i amb convenciment, segur. Però, ¿els hem tingut veritablement en compte? ¿Hem pensat que mentre nosaltres estàvem a casa tancadets i protegits, la gent que treballa als llocs de primeres necessitats, no gaudien dels nostres privilegis i lluitaven a primera línia de foc? He llegit en algun lloc que la solidaritat amb el personal sanitari o bé amb les caixeres dels supermercats no es demostra amb aplaudiments sentimentaloides, sinó participant del seu destí. I jo m'estava a casa tancat mentre ells em servien quan jo ho necessitava i sempre els trobava allí. Jo marxava i ells i elles es quedaven.

Penso que sovint ens hem tirat a l'esquena els seus consells, les seves normes i hem fet el que ens ha donat la gana. Ja dic, en molts casos. Aplaudíem aquells que han tingut cura de nosaltres i després ens hem "enfutut" d'ells. Ells donant la cara a la avantguarda, en la primera línia, i molts de nosaltres hem "cabreixat" en la rereguarda. I què voleu que us digui? Per a mi ha estat d'un cinisme i d'un incivisme de consideració. També en podríem dir que hem estat mancats de maduresa. ¿Per què els aplaudim, doncs, si la seva veu ens importa "un pito"? Amb el pas del temps, aquella postura d'agraïment que noblement vàrem prendre l'hem acabat convertint en un escarni.

Em crida moltíssim l'atenció que mentre un col·lectiu s'esgota esmerçant les seves forces en servir la població posant-se en riscos ells mateixos, un altre, gens desconsiderable en nombre, estigui més preocupat de poder fugir de casa i establir-se en llocs idíl·lics, poder banyar-se en una platja o de ballar en una discoteca fins a altes hores de la nit que de la que ens està caient a sobre. Sort hem tingut que el coronavirus ens havia de fer més solidaris, que si no... Per tant, estic desconcertat, sorprès i estupefacte.

I això no té traces d'acabar. Finalment, una ocasió més de la vida per ratificar l'experiència que la mateixa vida ens ha donat: "L'home és l'únic animal que ensopega dues vegades amb la mateixa pedra" i "Només l'ésser humà és l'únic animal que és capaç de posar-se en ridícul a si mateix".

Fra Joaquim Recasens, ofm

EL TRESOR DEL SILENCI

El do de la paraula és preciós. Amb la paraula fem participar als germans del nostre món interior: sentiments, idees, projectes, il·lusions, decepcions... En les trobades fraternes, especialment, en les assemblees i la formació ho experimentem sovint. Amb la paraula beneïm el Senyor, preguem en fraternitat, i procurem evangelitzar el nostre entorn. Les nostres fraternitats de l'Ofs s'envigoreixen gràcies a la Paraula de Déu, però també, gràcies a la paraula dels germans. La paraula fa possible la joia i l'espontaneïtat en la convivència, i és camí per a no replegar-se en un mateix, cosa que Francesc volia evitar fos com fos.

Però també és preciós el do del silenci. Estic segur que les lentes hores de confinament que hem hagut de transcórrer en aquests mesos passats, ens hi ha fet pensar més d'un cop. El silenci franciscà, però, no és un silenci qualsevol. És el silenci actiu en què ens anem descobrint a nosaltres mateixos i ens obrim a la realitat de Déu i del germà.. Evidentment que aquí hi entra (i

de quina manera!) el caràcter de cada persona. Per això no és sempre fàcil distingir el silenci evangèlic del que no ho és. D'aquí que Francesc demana als seus frares que *guardin el silenci en la mesura que Déu els concedeixi aquesta gràcia*. És a dir que, franciscanament parlant, el silenci és un regal, tant com la paraula. Entre els primers companys del Sant en trobem amb els qui com Bernat, Silvestre i Gil, posseeixen la gràcia del silenci habitual, i els qui contribueixen a l'alegria comunitària com fra Juníper, per exemple.

En la fraternitat franciscana no té sentit el culte del silenci pel silenci. Francesc exhorta a observar-lo en bé de la pregària i de la intimitat comunitària; en definitiva, a viure'l en un context de caritat fraterna. No és fàcil d'aconseguir aquest ambient de silenci actiu, dinàmic, evangèlic. I no ho ha estat mai. Ja sabem el que pensava Francesc dels germans que amb l'excusa del silenci defugien la

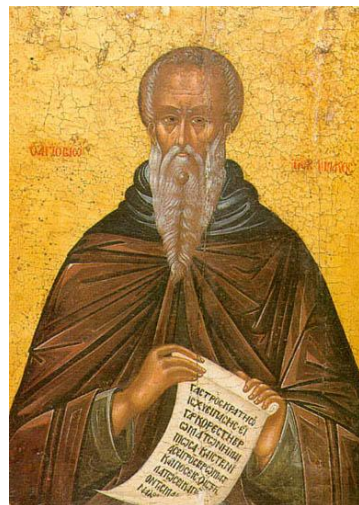
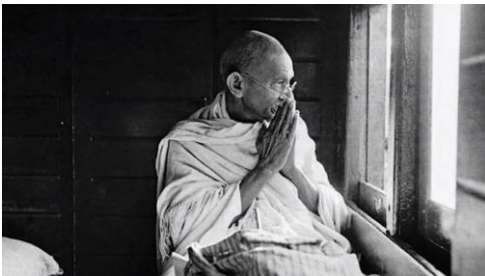

fraternitat i es muntaven una vida religiosa a la seva mida. El silenci que vol Francesc, i això penso que és tan vàlid per als religiosos com per als laics, és tot un repte que t'obre a un ventall de possibilitats i et faciliten el creixement humà i espiritual.

Molts pensadors han fet grans elogis del silenci. Comencem per un de molt conegut i estimat per totes les religions: Gandhi. Aquest profeta de la pau ens recorda *que som amos dels nostres silencis i esclaus de les nostres paraules*. I Dinouart ens diu: *L'home és de veritat amo d'ell mateix només quan està en silenci*. El gran mestre de vida espiritual, Joan Clímac, ens adverteix que *La loquacitat acostuma a dissimular un vanitós afany de notorietat*. I molts segles abans, la Paraula bíblica ja ens ho advertia: *Qui guarda la seva boca conserva la vida, qui parla massa es perd* (Prov. 13, 3).

Francesc, l'home que aprofitava tots els mitjans al seu abast per a donar a conèixer la Paraula de Déu (Amb la tecnologia actual hauria fet miracles), el frare de tracte agradable, cordial i comunicatiu, fou també el sant que estimà i valorà el silenci. Acostem-nos receptius i respectuosos al recer de la Porciúncula, al Calvari de La Verna o a l'eremitori de Le Carceri, i ens el trobarem pregant immers en el Gran Silenci. I també en el soroll i l'enrenou de les nostres ciutats i pobles.

Fra Josep Maria Segarra, ofmcap

GENEROSITAT I GRATITUD

A moltes persones els costa acceptar qualsevol cosa que d'altres els ofereixen, qualsevol bé, sigui material o immaterial. Són persones que no saben rebre. La majoria de vegades és l'orgull que no admet, que no deixa passar la generositat d'altri en el nostre propi àmbit personal.

Aquest rebuig és la resposta a l'acte inicial de generositat del proïsme. La generositat, si és autèntica, és filla de l'amor veritable, que sempre és desinteressat. Si no s'és generós de cor, generós perquè si, per amor, és perquè hi ha un interès, i sempre que hi ha un interès de fons, la generositat mai no sortirà del cor, no serà una filla del cor sinó de l'interès.

La generositat requereix una resposta, que és la gratitud als emissors dels béns. L'agraïment veritable és la resposta amorosa als esmentats emissors. Gratitud i generositat es donen la mà en un acte d'amor. Qui no sap agrair, no sap ser generós, no és generós, ja que té el cor tancat, i amb el cor tancat, res no pot sortir ni entrar ...

El sùmmum de la generositat ben entesa forma "un" amb l'amor veritable. El màxim de l'amor és donar-se si mateix als altres. I això és el que va fer, el que segueix fent cada vegada en el misteriós sacrament de la sagrada Eucaristia, Jesucrist que ens estima fins a l'extrem, donant-se amb total generositat a nosaltres per a la nostra salvació. Per una altra banda, a **la Humanitat de Déu**, a Jesucrist ningú no el guanya en agraïment. Som generosos i agraïts amb Nostre Senyor sempre i quan ho som en el proïsme, amb els nostres germans ... "tot allò que feu en un d'aquests, és a Mi a qui ho feu". "Tenia gana i em donàreu de menjar, tenia set i em donàreu de beure, anava despullat i em vàreu vestir ..."

¿Som generosos i agraïts amb el Bon Déu i amb els nostres germans? Li donem gràcies per les nostres vides, li donem gràcies cada dia per tants i tants dons que tant generosament i per amor ens dona? Ens donem generosament al Senyor, per amor i per tal de minvar les necessitats i els sofriments més punyents del nostre proïsme? Bona "rentrée", bona tornada a les nostres obligacions de cada dia, després de les vacances estivals!

Balbina Birba, ofs

ORDE FRANCISCANA SECULAR DE CATALUNYA

FORMACIÓ PERMANENT 2020-2021 "VUIT-CENTS ANYS D'AMOR FRANCISCÀ"

Iniciades en les etapes precedents, la formació dels germans es realitza de manera permanent i continua. És una ajuda per a la conversió de tots i cadascun i per al compliment de la pròpia missió en l'Església i en la societat.

La formació permanent, mitjançant cursos, trobades, intercanvi d'experiències, té com a finalitat ajudar a tots els germans:

- *A escoltar i meditar la paraula de Déu, "passant de l'Evangelí a la vida i de la vida a l'Evangelí.*
- *A reflexionar, il·luminats per la fe i ajudats pels documents del magisteri, sobre els esdeveniments de l'Església i de la societat, prenent consegüentment posicions coherents.*
- *A actualitzar i aprofundir la vocació franciscana estudiant els Escrits de sant Francesc, Santa Clara i altres autors franciscans.*

(CCGG Art. 44,1-3)

AGENDA

Recordeu les dates següents, sempre que les circumstàncies ho permetin:

19 de setembre 2020

10h. Acollida

10,30h. Conferència a càrrec de Ramon Mª Nogués,

Escolapi. Després es possible un dinar de germanor.

Se us informarà properament.

Lloc: Santuari Sant Antoni de Pàdua, carrer Santaló, 80 , Barcelona.

3 d'octubre 2020

CAPÍTOL ORDINARI de l'OFS

S'informarà amb l'ordre del dia.

Estem a la vostra disposició en el correu:

ofscatalunya@outlook.es

telèfon 635 61 24 31

Esperem retrobar-nos molt aviat.

Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 – Barcelona - 635 612 431